

EEN JULIA MENKEN-DETECTIVE

CHANTAL VAN MIERLO

'Niet voor tere zieltjes.'

★★★★ Vrouwenthrillers

DE
VERLOREN
JONGEN

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

1.

Eigenlijk hadden ze door moeten lopen, maar het was vreemd om die kleren daar midden op straat te zien liggen. Naast het elektriciteitshuisje. Netjes opgevouwen. Boven op het stapeltje lag een jas, een bomberjack met grijze mouwen.

‘Ga jij het maar pakken,’ zei Mike tegen Daan, die dicht bij hem was komen staan. Op hun eigen school voelden ze zich heel wat, maar pas volgend jaar zouden ze de basisschool verlaten. Die spullen waren zo te zien van iemand die ouder was dan zichzelf.

Daan twijfelde. Hij herinnerde zich een klasgenootje dat laatst te pakken was genomen. Die was door een groepje jongens een steegje in gelokt, waar ze hem een pak slaag hadden verkocht. Een van de daders had gefilmd dat ze hem tegen zijn hoofd hadden staan trappen en had het later op Snapchat gezet. De hele klas had het gezien; ze vonden het wel spannend. Daan vond het vooral zielig voor die jongen, die een paar dagen in het ziekenhuis had gelegen. En nu stond hij zelf hier. Er kon van alles in die jas zitten: snoep, een mobiel of een portemonnee. Maar het kon ook een val zijn.

‘Misschien zit er iemand achter het huisje,’ fluisterde hij tegen Mike.

Mike wuifde. ‘Doe niet zo schijterig. Dan pak ik hem zelf wel, maar dan is de buit ook voor mij alleen.’ Hij deed een paar stappen naar voren, maar bleef toen staan. Als versteend. ‘Shit.’

Zat er echt iemand? Daan leunde iets naar voren. Eigenlijk wil-

de hij ervandoor gaan, maar zijn nieuwsgierigheid won. Bovendien liep Mike voor hem, dus die zouden ze als eerste pakken.

Het eerste wat hij zag was de blote voet. Zelfs toen overwoog hij nog om weg te lopen. Hij voelde de huissleutel die aan een ketting om zijn nek hing: het koude metaal schuurde tegen zijn buik. Zijn moeder wilde dat hij na school altijd direct naar huis ging, en ze waren al afgeweken van hun normale route.

‘Wat zie je?’

Mike antwoordde niet. Hij keek Daan over zijn schouder aan, zijn ogen opengesperd.

‘Wat is er nou?’ Daan schuifelde wat naar voren en zag een stukje been. Het bewoog niet. Lag er iemand te slapen?

‘Volgens mij is hij dood. Er ligt een hele plas bloed.’

Nog een klein stapje zette hij, zodat hij naast Mike kwam te staan. Hij keek om het hoekje. Gatverdamme. De jongen had geen broek aan, alleen een shirt vol bloed. Op de plek waar zijn piemel hoorde te zitten, was een gapende wond te zien. Schoenen in het midden. Bloed, vlees, nog meer bloed op de stoep. Het zag er goor uit, als een scène uit een computerspel van zijn broer.

Maar dit was geen computerspel. Dit was echt.

Hij hoorde zichzelf schreeuwen. Mike maakte rechtsomkeert en duwde hem bijna omver. Daan sloeg zijn hand voor zijn mond. Toen draaide hij zich om en rende de Rietgrachtstraat weer op.

2.

Met een map onder haar arm liep Julia Menken naar haar auto. Haar werkdag zat er weliswaar op, maar er leek nooit een einde te komen aan de vraagstukken die haar bezighielden. Op dit moment was dat het vastgelopen onderzoek naar de moord op Mirjam Bender. Het onderzoeksteam kwam geen steek verder en het was aan Julia om het onderzoek in een nieuwe richting te sturen. Ze zou de zaak vanavond nog eens doornemen, maar nu moest ze eerst naar huis, dat had ze Daniel beloofd. Terwijl ze in haar handtas naar haar sleutels graaide ging haar mobiel. Het was Karel Visser, haar baas.

‘Karel? Ik sta op de parkeerplaats. Zeg me alsjeblieft dat je belt om me een fijne avond te wensen.’

‘Sorry. Dit is geen fijne avond, ben ik bang.’

Julia bleef stilstaan en staaarde naar de blauwe hemel. De avondzon verwarmde haar gezicht. Ze wilde naar huis. Samen eten en daarna nog even met de kinderen dollen op het gras in de tuin, voordat ze bij een glas wijn de documenten nog eens zou doorspitten om een beeld te krijgen van de moordenaar van Mirjam Bender.

‘Je hebt een nieuwe opdracht.’

Verdorie. Hier had ze geen tijd voor; ze kon Daniel niet voor de zoveelste keer laten zitten met de kinderen. ‘Ik ben nog druk bezig met de zaak-Bender, en ik neem het dossier mee naar huis. Na het weekend heb je mijn rapport op tafel.’

‘Bender kan wachten, Julia. Ze hebben je ergens anders nodig. Je moet naar een plaats delict in Arnhem komen.’

‘Naar Arnhem? Nu?’ Ze keek op haar horloge. Kwart over zes. Daniel zou ziedend zijn, en ze kon hem niet eens ongelijk geven. Ze werkte te veel. Sinds drie jaar werkte ze binnen de Landelijke Eenheid in Zoetermeer als Gedragsdeskundige en dat slokte haar regelmatig op.

‘Wat is hier zo urgent aan?’ Aan werk was nooit gebrek, maar de meeste zaken waren vastgelopen en lagen al sinds maanden of jaren stil; haar adviezen waren een nieuwe impuls voor het onderzoek. Maar Karel had het niet over een ingeslapen zaak.

‘Ik sta in Arnhem op de plaats delict. Rietgrachtstraat in Arnhem. Zorg dat je er over een goed uur bent.’

‘Je staat op een plaats delict? Wat is er dan aan de hand?’

‘Een kindermoord.’

Ze keek naar de display, maar hij had al opgehangen. Typisch. Hij wist dat ze hoe dan ook zou komen. Ze stapte in haar zwarte Volkswagen Golf en startte de motor. Terwijl ze haar telefoon inlogde op de handsfree set en het mobiele nummer van haar man koos, kwam de auto in beweging.

‘Juil, waar zit je nou?’

Julia klemde haar handen om het stuur. Op de achtergrond hoorde ze het geruzie van Mees en Evi. ‘Ik moet nog naar een plaats delict vanavond. Sorry.’

‘Alweer? Verdomme, Juil. Het eten staat op tafel.’

Ze stopte voor een fietser en draaide toen de Europaweg op. ‘Ik moet naar Arnhem, het wordt een latertje, denk ik.’

‘Tja, dan moet ik de boel maar weer alleen runnen hier.’

‘Sorry. Ik maak het goed met je.’

‘Het zal wel. Doe voorzichtig.’

Ze probeerde haar slechte geweten te negeren en stelde haar navigatiesysteem in. Het was druk in de stad. De Europaweg ging over in de Australiëweg, die rechtstreeks naar de A12 leidde. Volgens haar navigatiesysteem zou ze over een uur in Arnhem zijn, de files niet meegerekend.

Dat er in de Rietgrachtstraat iets aan de hand was, werd meteen duidelijk toen ze aan kwam rijden. Ze stapte uit haar auto en merkte vooral de stilte. Zoals na ieder misdrijf was er veel volk op de been, maar de meeste omstanders fluisterden zacht of stonden voor zich uit te staren alsof ze in shock verkeerden.

Agenten in blauw hielden mensen op afstand, die desondanks probeerden bij de sperlinten een glimp op te vangen van het slachtoffer. Onmogelijk, want het lijk werd allang afgeschermd door een grote witte tent. Ze werkte zich door de menigte naar voren en wilde zojuist een collega vragen haar door te laten naar de plaats delict, toen ze op de achtergrond zag dat Karel haar kant op beende.

Hij hield het lint omhoog voor haar. ‘Goed dat je er bent.’
‘Krijg ik nu meer uitleg?’

Ze keek hem aan. Het verweerde gezicht van haar baas was normaal goed te lezen, maar deze keer slaagde ze er niet in zijn gedachten te achterhalen. Hij wreef over de paar grijze haren die hij nog had en pakte haar bij haar elleboog.

‘Kom maar mee.’

‘Ik snap niet waarom wij hierbij worden gehaald. Is het niet een beetje overdreven om een gedragsdeskundige op de zaak te zetten terwijl de rigor mortis nog niet eens heeft ingezet?’

‘Dit is zojuist opgeschaald naar een TGO. De officier van justitie heeft speciaal naar jou gevraagd. Hij schat het van belang dat er meteen een profielschetser meewerkt bij het onderzoek. En ik ben het met hem eens.’

‘Waarom?’

‘Wacht maar tot je het slachtoffer ziet.’

Ze liepen in de richting van de tent en er ging rilling door haar heen. Ze had lang genoeg in het veld gewerkt om al heel wat verse lijken te hebben gezien. Kinderen waren altijd al het ergst geweest. Nu ze zelf twee kleintjes thuis had, was dat nog sterker geworden. Haar intuïtie zei dat ze de tent beter niet in kon gaan,

maar haar verstand dwong haar voorwaarts. Ze trok de beschermende hoesjes om haar schoenen en een kapje over haar haar.

Ze schoof de flap van de tent opzij en nam een ogenblik de tijd om de situatie in zich op te nemen. Drie forensische rechercheurs waren bezig met sporen veiligstellen. Ze zaten geknield naast het slachtoffer en waren zo geconcentreerd dat ze haar aanwezigheid niet opmerkten. Het slachtoffer was een tiener; zijn gezicht was puntgaaf, nog geen baardgroei. Een knul van hooguit een jaar of veertien, schatte ze. Een engel, zoals hij daar lag, als je niet verder naar beneden keek. Zijn keel was doorgesneden en zijn genitaliën waren verwijderd.

‘Godallejzus,’ fluisterde ze.

‘Ja, dat bedoelde ik dus,’ zei Karel, die dicht achter haar stond.

‘Die schoenen stonden al zo?’ vroeg ze, en ze wees naar het paar sneakers dat op de buik van het slachtoffer stond.

‘Ja, evenals de kleding. Hij heeft alleen zijn shirt nog aan, de rest lijkt keurig op een stapeltje te zijn achtergelaten.’

Julie fronste haar wenkbrauwen. Ze liep naar de jongen toe en zakte op haar hurken. De snede in zijn hals was in één beweging gemaakt.

‘Is er al een wapen gevonden?’

De rechercheur die het dichtstbij zat, schudde zijn hoofd.

‘Het ziet er naar uit dat hij hier op deze plek is omgebracht.’

‘Daar gaan we wel van uit op dit moment.’

Ze probeerde alles wat ze zag in zich op te nemen. De dader was zeer georganiseerd te werk gegaan. Alleen al de wijze waarop de kleding was achtergelaten, duidde erop dat het niet om een impulsieve daad ging.

‘Dit is vanmiddag gebeurd?’ vroeg ze, zonder op te kijken.

‘Op klaarlichte dag, ja,’ zei Karel, die bij de ingang van de tent was blijven staan.

‘De dader was dus razendsnel. Heel precies.’ Ze merkte dat het radarwerk in haar hoofd zich in beweging zette. Vanaf nu was af-

stand nemen onmogelijk. Ze moest weten wat hier was gebeurd en wat de dader had gedacht toen hij dit kind had omgebracht. Waarom overdag; gaf de hoge pakkans hem een extra kick? Waarom juist dit kind? Was de jongen een willekeurig slachtoffer of kende hij zijn moordenaar? Ze keek om zich heen, op zoek naar verdere aanwijzingen, dingen die haar het verhaal vertelden van de gebeurtenis van vandaag. De jongen lag halfverscholen achter een elektriciteitshuisje dat tegen een betonnen muur aan stond.

‘Wat is dit voor een gebouw?’ Ze gaf een knikje naar de muur.

‘De brandweer.’

‘En dit hier is een fietspad, een kruising met de Rietgrachtstraat. Hij durft wel, en dat ook nog overdag. Niemand iets gezien?’

‘Een buurtonderzoek is in volle gang,’ zei Karel.

Ze stond op en liep met Karel samen terug naar buiten, waar de omstanders haar als aasgieren aangaapten, hopen op een brokje sensatie.

‘Ik moet verder.’ Hij maakte aanstalten om te gaan.

‘Wacht. Wat denk jij?’

‘Dat het een goed idee was om ons meteen bij het onderzoek te betrekken.’

‘Zonder meer. Dit is het werk van een professional; hij heeft dit vaker gedaan, lijkt mij.’ Ze sloeg haar blik neer. ‘Kun jij deze zaak niet doen?’

Karel draaide zich om en haalde zijn schouders op. ‘De officier van justitie vroeg specifiek naar jou, Julia. Ik hoor het wel als je me nodig hebt.’ Hij gaf haar een knipoog. ‘Je kunt dit.’

Ze liep achter hem aan de tent uit.

‘Wie is de Leider Plaats Delict?’ vroeg ze.

Karel gaf een knikje in de richting van een man met kort donker haar die met zijn rug naar hen toe met iemand stond te praten. Toen verdween hij in de mensenmenigte. Ze stond er alleen voor. Dat was normaal geen probleem. Maar normaal werkte ze

aan oude zaken, dan zag ze de plaats delict en het slachtoffer alleen op foto's en was de tijdsdruk niet heel hoog.

Ze voelde dat ze jaren werd teruggeworpen naar de fatale zaak waar haar fouten een leven hadden gekost. Dat gevoel probeerde ze van zich af te schudden. Ze had niet de leiding over dit onderzoek en ze wist dat ze goed was in wat ze deed. De zaken die waren opgelost door haar profielschetsen hadden de verwachtingen overtroffen. Maar dat waren vastgelopen zaken. Dit was een nieuwe zaak en elke fout van haar zou directe consequenties voor het lopende onderzoek hebben. Dat dwong haar in een positie die ze jaren geleden had afgezworen.

Ze rechtte haar rug. Het moest maar. De eerste horde was de kennismaking met het team en de officier van justitie die het opsporingsonderzoek leidde. Vanaf nu was ze deel van een team dat op elkaar was ingespeeld en moest ze hen overtuigen van haar visie. Dat zou niet meevallen. Bij de cold cases waaraan ze had gewerkt, waren de rechercheurs blij met ieder nieuw inzicht. Maar nu moest ze met haar argumenten haar plekje binnen het team veroveren, en daar zou ze nog een zware kluif aan hebben.

Ze liep naar de officier van justitie, die zich omdraaide op het moment dat ze hem op zijn schouder wilde tikken. Ze herkende hem onmiddellijk; een bewustwording die voelde als een klap in haar gezicht.

3.

Maarten Brouwer. Hij was dus degene die speciaal naar haar had gevraagd. Ook dat nog. Even stond ze met een mond vol tanden. Dit was wel het laatste wat ze had verwacht. Ze had hem al vijf jaar en drie maanden niet gezien, maar hij was geen spat veranderd. Nog steeds dezelfde arrogante kop en het gemaakte lachje dat ietwat nerveus klonk toen hij haar groette.

‘Julia. Fijn dat je er bent.’

Ze keek om zich heen, op zoek naar een glimp van Karel, maar die was nergens meer te bekennen. O nee, dit ging ze niet doen. Ze maakte aanstalten om weg te lopen, maar bedacht zich. Hoe onprofessioneel zou dat eruitzien? Met haar kaken op elkaar geklemd bleef ze staan.

‘Heb je hem al gezien? Arme stakker,’ zei Maarten, terwijl hij weer dichterbij haar kwam staan.

‘Wat moet dit voorstellen, Maarten?’

Verdedigend hield hij zijn handen omhoog, maar ze gaf hem niet de kans iets te zeggen.

‘Ik werk niet voor jou, dat kun je vergeten. Hoe haal je het in je botte kop om mij hierheen te laten roepen?’

‘Zo, mevrouw Menken, een venijnige tong als altijd. Welkom bij het team. Ik zal je zo aan Diego Kortzorg voorstellen; hij leidt het onderzoek vanuit de politie.’

‘Nee. Ik ga naar huis. Zet Karel maar in, hij is de expert op dit gebied.’

‘Ik heb er alle vertrouwen in dat jij ons in de goede richting

duwt. Karel ziet dat ook zo trouwens. Dus als we nu gewoon aan de slag zouden kunnen gaan...'

Ze sloeg haar armen over elkaar en staarde in de verte.

'Julia, er is hier goddomme een kind vermoord. Ik heb geen tijd voor dit hautaine gedoe. Ga gewoon aan het werk, mens.'

Verbluft liet hij haar staan. Wat een ongelooflijke rotavond. Ze snakte naar een sigaret. Ergens in haar dashboardkastje moest nog een pakje liggen, speciaal voor dit soort gelegenheden weggestopt. Daniel zou het toch niet ruiken, want tegen de tijd dat ze naar huis zou komen, lag hij vast al te slapen. Sinds zijn burn-out sliep hij eigenlijk op ieder moment dat zij of de kinderen hem niet dwongen wakker te blijven.

Maarten stond weer met zijn rug naar haar toe, druk gebarend tegen zijn gesprekspartner. Juist op het moment dat ze naar haar auto wilde lopen om de sigaretten te halen, stapte hij opzij en kwam er een donkere man op haar af. Hij had korte zwarte krulletjes die glommen van de gel en een stralende lach. Joviaal stak hij zijn hand naar haar uit.

'Ik ben Diego Kortzorg, Dienst Nationale Recherche van de politie Oost-Nederland.'

Ze stelde zich voor en legde uit dat zij de gedragsdeskundige was die Maarten vanuit de Landelijke Eenheid had ingeroepen.

'Hij heeft het me al verteld ja, opleiding bij de FBI en zo, ik ben benieuwd. Wij zijn hier natuurlijk maar gewone rechercheurtjes.'

Dat begon al lekker. Ze was een buitenstaander; ze zou zich iedere dag opnieuw moeten bewijzen. Terwijl normaal het onderzoeksteam blij was met iedere frisse blik op de impasse, werd ze hier gezien als een betweter.

Diego leek te merken dat ze zich ongemakkelijk voelde. 'Sorry. Dat was lullig. We hebben alle hulp die we kunnen krijgen om de dader te vinden hard nodig. Voordat hij nog meer slachtoffers maakt.'

'Zijn de ouders al geïnformeerd?'

'We zijn nog druk bezig de identiteit te achterhalen.'

‘We weten niet wie hij is?’

‘Op de PD is niets persoonlijks aangetroffen. Geen schooltas, geen portemonnee en ook geen telefoon.’

‘Geen vermissing opgegeven?’

‘Tot nu toe niet, maar de hele eenheid staat op scherp. En ondertussen proberen we het bij scholen, in de hoop dat iemand hem herkent.’

Dat was akelig. Ze dacht aan de foto van zijn gezicht, die zo genomen was dat de grote wond in zijn hals nauwelijks zichtbaar was. Ergens wachtte een moeder op de thuiskomst van haar zoon, maakte zich misschien al zorgen omdat hij er nog niet was... Wellicht had ze al wat vriendjes gebeld. Misschien stelde ze zichzelf gerust met de gedachte dat hij de tijd was vergeten of stiekem met een eerste vriendinnetje had afgesproken. En al die tijd lag haar zoon hier op het koude beton, beroofd van een leven dat pas net was begonnen. Een onrecht zo groot dat ze zich verplicht voelde alles uit de kast te halen om ervoor te zorgen dat de dader zijn straf niet zou ontlopen. Dat was tenslotte de reden dat ze lang geleden had besloten bij de politie te gaan.

‘Ik denk dat wij hier even klaar zijn. De technische jongens gaan vannacht door. Het slachtoffer wordt zo opgehaald en naar Den Haag gebracht voor sectie. Ik laat een plek voor je inrichten bij ons op het bureau.’

‘Gaat Rich dat doen?’

‘Richard Galvez? Ja, hij gaat sectie verrichten.’

Het Nederlands Forensisch Instituut was haar welbekend; ze kende de kinderpatholoog uit de tijd dat ze in Rotterdam als onderzoeker werkte.

‘Zien wij elkaar daar morgenvroeg?’

Ze knikte. Tientallen vragen spookten door haar hoofd, maar Diego had gelijk: haar eerste aanknopingspunten zou ze morgen bij het NFI van Galvez krijgen. Tegen die tijd waren er hopelijk ook meer resultaten uit het buurtonderzoek.